

Утята да степ

Євген Гребінка

Минулися гречанії жнива;
Семен натяг кожух на плечі;
Тепло пройшло, дітвора лізе к печі,
Замерзло поле скрізь, рілля, стерня, трава
Сніжечком біленьким припала.
Бідашний Степ став сумовать;
Пташки, що влітку так співали,
У ірій вже поодлітали,
І тільки край ставка оставсь табун Утят.
Чи крижні то були, чи то були чирята,
Про те нам байдуже, а сила тільки в тім,
Що Степ іще не був пустий зовсім;
Дивлюсь, було, знялись з води Утята,
Закахкають і ну Степом кружлять,
І видно все-таки, що сее не пустиня,
Аж ось уже й вони летять.
"Куди вас враг несе до гаспидського сина! —
Почав Утятам Степ казать. —
Хіба ви хочете мене покинуть?
А я ж вас літом годував,
І просо, і овес, і гречку вистачав;
Без вас хіба мені з нудьги сказиться?"
"Улітку на тобі усякий хліб стояв;
На себе глянь тепер, який ти сивий став:
Останній колосок холодний сніг сховав,
І нічим нам біля тебе живиться;
А голод за що нам терпіть?" —
Сказали Утята і ну швидчій летіть.
Чи знаєте ви сивого Кондрата?
Женився на дівці він, та й мусить ще кричать,
Що жінка щось його глядить не дуже хати.
Мабуть, що упада їй діду одвічать,
Як сивому Степу одрізали Утята.